

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 13.7.2016
COM(2016) 468 final

2016/0225 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om inrättande av en unionsram för vidarebosättning och om ändring av
Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 516/2014**

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Unionen arbetar för en integrerad, hållbar och övergripande migrationspolitik som bygger på solidaritet och rättvis ansvarsfördelning och som kan fungera effektivt både i lugna tider och i kris. *Den europeiska migrationsagendan*¹ lade grunden för kommissionens fortlöpande arbete med att bemöta både omedelbara och långsiktiga utmaningar vad gäller hantering av migrationsströmmar på ett effektivt och övergripande sätt.

Vidarebosättning av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer är en av de möjligheter som kan erbjudas fördrivna personer i behov av internationellt skydd för att låta dem resa in i medlemsstaterna på ett lagligt och säkert sätt och få skydd så länge som de behöver. Det är också ett verktyg för internationell solidaritet och ansvarsfördelning med tredjeländer till vilka eller inom vilka ett stort antal personer i behov av internationellt skydd har fördrivits, såväl som för migration och krishantering.

Vidarebosättning är en integrerad del av det större målet att säkerställa att skydd kan erbjudas till de som behöver det och samtidigt minska de irreguljära och farliga vägar som används för att uppnå ett sådant skydd, förhindra att smugglingsnätverk kan tjäna på det, och visa solidaritet med länder i regioner till vilka eller inom vilka ett stort antal personer i behov av internationellt skydd har fördrivits, genom att hjälpa till att lätta trycket på dessa länder.

FN:s flyktingkommissariat (UNHCR) uppskattar att antalet människor i behov av vidarebosättning år 2017 kommer att överstiga 1 190 000 världen över, men endast cirka 80 000 personer vidarebosattes världen över under 2015. UNHCR har under de senaste åren uppmanat EU och dess medlemsstater att öka sina åtaganden vad gäller att ta emot flyktingar genom hållbara vidarebosättningsprogram, bland annat genom att stödja 2012 års kampanj som leddes av Internationella organisationen för migration (IOM) och fem icke-statliga organisationer som är verksamma inom området flyktingskydd, som ska vidarebosätta 20 000 personer varje år till år 2020.²

Som tillkännagavs i meddelandet från den 6 april 2016 *Fören reform av det gemensamma asylsystemet och ökade möjligheter till laglig inresa till Europa*³, vill kommissionen skapa en mer strukturerad, harmoniserad och permanent ram för vidarebosättning i hela unionen, genom att bygga på tidigare erfarenheter. En sådan ram som styr framtida vidarebosättningsinsatser i unionen behövs eftersom den nuvarande avsaknaden av en mer robust och kollektiv strategi för vidarebosättning inom unionen hämmar unionens förmåga att uppnå sina politiska mål. Även om vidarebosättning har genomförts under många år inom EU, har alla insatser hittills varit antingen en sammansättning av nationella eller multilaterala program, eller organiserats ad hoc.

¹ COM(2015) 240 final.

² Amnesty International, CCME, ECRE, ICMC, och Save me.

³ COM(2016) 197 final.

Under Europeiska flyktingfonden (ERF) och därefter genom asyl- migrations- och integrationsfonden (Amif) har man kommit överens om flera vidarebosättningsaspekter på unionsnivå i syfte att skapa riktade ekonomiska incitament, framför allt genom gemensamma vidarebosättningsprioriteringar. Detta kompletterades med praktiskt samarbete mellan medlemsstaterna, inklusive genom Europeiska stödkontoret för asylfrågor (Easo) och det europeiska nätverket för vidarebosättning.

Med utgångspunkt i befintliga initiativ för vidarebosättning och inresa av humanitära skäl inom ramen för EU, och i de erfarenheter som gjorts via nationella vidarebosättningsprogram, syftar detta lagstiftningsförslag till att upprätta en unionsram för vidarebosättning med syftet att främja unionens politik vad gäller vidarebosättning och ge en samlad och harmoniserad strategi med ett enhetligt förfarande. Detta skulle minska skillnaderna mellan nationell praxis för vidarebosättning och ge unionen en starkare position för att nå sina politiska mål även globalt. Unionen bör kunna tala med en röst i internationella forum, kunna göra ett enda åtagande för att bidra till globala vidarebosättningsinitiativ och därmed öka synligheten för EU:s insatser för att övertyga sina internationella partners att ta sin del av ansvaret, medan medlemsstaternas kollektiva vidarebosättningsinsatser gradvis ökas.

I synnerhet syftar förslaget till att tillhandahålla en gemensam strategi för säker och laglig inresa till unionen för tredjelandsmedborgare i behov av internationellt skydd, och därmed också skydda dem från att exploateras av människosmugglingsnätverk och riskera sina liv när de försöker nå Europa. Förslaget syftar även till att minska trycket till följd av spontana inresor på medlemsstaternas asylsystem; möjliggöra delat ansvar för att tillhandahålla skydd med de länder till vilka eller inom vilka ett stort antal personer i behov av internationellt skydd har fördrivits och bidra till att minska trycket på dessa länder; tillhandahålla ett gemensamt bidrag från unionen till de globala vidarebosättningsinsatserna.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Förslaget är förenligt med och kompletterar följande initiativ för vidarebosättning och inresa av humanitära skäl på EU-nivå.

Den 20 juli 2015 antog företrädare för medlemsstaternas regeringar, församlade i rådet, slutsatser⁴ om att vidarebosätta 22 504 personer som var i klart behov av skydd via multilaterala och nationella program, tillsammans med associerade stater, på grundval av kommissionens *Rekommendation om ett europeiskt vidarebosättningssystem*⁵ att vidarebosätta 20 000 personer. Kommissionen rapporterar regelbundet om genomförandet av dessa slutsatser, särskilt via sina omplacerings- och vidarebosättningsrapporter⁶.

Den 15 december 2015 antog kommissionen en *rekommendation om ett frivilligt humanitärt mottagandesystem tillsammans med Turkiet*⁷ för att skapa solidaritet och ansvarsfördelning med Turkiet för att skydda personer som fördrivits till Turkiet till följd av konflikten i Syrien,

⁴ 11097/15.

⁵ C(2015) 3560 final.

⁶ Ref. till rapport som ska antas den 13 juli.

⁷ C(2015) 9490.

av vilken många delar utgjorde en del av genomförandet av uttalandet från EU och Turkiet av den 18 mars 2016. I uttalandet från EU och Turkiet beslutades att för varje syrier som återsänds till Turkiet från de grekiska öarna, ska en annan syrier vidarebosättas från Turkiet till EU, med hänsyn till FN:s sårbarhetskriterier.

Den 21 mars 2016 lade kommissionen fram ett förslag till ett rådsbeslut om ändring av rådets beslut (EU) 2015/1601 om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland⁸. Detta förslag gör det möjligt för medlemsstaterna att använda 54 000 platser som ursprungligen planerats för tillgänglig omplacering för att kunna ta emot syrier från Turkiet via vidarebosättning, av humanitära skäl eller via andra lagliga vägar. Medlemsstaterna skulle därmed kunna subtrahera antalet syrier som omplaceras från Turkiet till sitt territorium från antalet sökande. Dessa siffror tillkommer till de åtaganden som genomfördes enligt slutsatserna om vidarebosättning av den 20 juli 2015.

Den föreslagna förordningen är en viktig del av det gemensamma europeiska asylsystemet och är helt i linje med det första paketet med lagstiftningsförslag för att reformera det, vilket presenterades den 4 maj 2016 och omfattar förslag till omarbetning av Dublin III-förordningen⁹, omarbetning av Eurodac-förordningen¹⁰ och ett förslag om inrättande av Europeiska unionens asylbyrå¹¹ liksom med det andra paketet med lagstiftningsförslag, vilket innefattar reformen av direktivet om asylförfaranden¹², direktivet om mottagningsvillkor¹³ samt skyddsdirektivet¹⁴.

Rättvisemekanismen som anges i förslaget till reformen av Dublin III-förordningen kommer att ta hänsyn till antalet personer i behov av internationellt skydd som faktiskt vidarebosatts av medlemsstaterna. För att beräkna den korregerande tilldelningsmekanismen kommer antalet vidarebosatta personer att läggas till antalet ansökningar om internationellt skydd. Detta bekräftar den betydelse som tillmäts insatser för att upprätta lagliga och säkra vägar till Europa.

För att säkerställa kompatibilitet med asylregelverket bör de personer som väljs ut för vidarebosättning beviljas internationellt skydd. Således bör bestämmelserna om innehållet i internationellt skydd i asylregelverket tillämpas när vidarebosatta personer befinner sig på medlemsstaternas territorium. Dessutom skulle det vara lämpligt att ändra förordning xxxx/xx/EU [nya omarbetade Eurodacförordningen] för att säkerställa att medlemsstaterna får lagra uppgifter om vidarebosatta personer i Eurodacsystemet, om de behandlas som personer som ansöker om internationellt skydd, även om de inte har lämnat in någon ansökan om internationellt skydd i medlemsstaterna. Detta skulle göra det möjligt för medlemsstaterna att spåra eventuella sekundära förflyttningar av vidarebosatta personer från medlemsstaten där de är vidarebosatta till andra medlemsstater.

⁸ COM(2016) 171 final.

⁹ COM(2016) 270 final.

¹⁰ COM(2016) 272 final.

¹¹ COM(2016) 271 final.

¹² COM(2016) xxx final.

¹³ COM(2016) xxx final.

¹⁴ COM(2016) xxx final.

[Europeiska unionens asylbyrå] kommer att ha en roll i genomförandet av ramen för vidarebosättning eftersom medlemsstaterna kommer att kunna begära hjälp från byrån när det gäller att samordna tekniskt samarbete och underlätta gemensam användning av infrastruktur i enlighet med förslaget om inrättande av Europeiska unionens asylbyrå.

Om vidarebosättningen lyckas eller misslyckas beror även på om det sker en tidig, effektiv och framgångsrik integration av vidarebosatta personer. *Handlingsplanen för integration av tredjelandsmedborgare*¹⁵ som lades fram den 7 juni 2016 kommer också att bidra i detta avseende. Bland de prioriterade handlingarna föreskriver planen engagemang i åtgärder före avresa/inresa som riktas både mot de som kommer från ett tredjeland och det mottagande samhället. Sådana åtgärder kan vara till hjälp för personer oavsett deras skäl att flytta lagligt till EU, men de kan vara särskilt viktiga för att förbereda vidarebosättning av personer i behov av skydd.

Denna förordning bör tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2004/38/EG om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier.

Mobilisering av olika strategier och verktyg för att öka unionens diplomatiska, tekniska och ekonomiska samarbete med tredjeländer vad gäller migrationshantering är av särskild betydelse. Som tillkännagavs i kommissionens meddelande om *en ny partnerskapsram med tredjeländer inom den europeiska migrationsagendan*¹⁶ kommer unionen att söka partnerskap med viktiga tredjeländer som utgör ursprungs- och transitländer, genom ett en enhetlig och skraddarsydd insats där unionen och dess medlemsstater agerar på ett samordnat sätt. Denna partnerskapsram bör bland annat öka stödet för personer i behov av skydd i sina ursprungs- och transitländer och skapa verkliga utsikter för vidarebosättning i unionen för att avskräcka från irreguljära och farliga resor och rädda liv. Detta lagförslag är ett direkt uttryck för unionens engagemang för att hjälpa länder som är hårdast pressade av migrationstrycket och för att förmå människor att avstå från att göra farliga resor genom att erbjuda alternativa lagliga vägar.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Detta förslag är förenligt med den övergripande långsiktiga strategin för bättre migrationsförvaltning som lades fram av kommissionen i den *europeiska migrationsagendan*, vilken utvecklade ordförande Junckers politiska riktlinjer till en uppsättning sammanhängande och ömsesidigt stärkande initiativ på grundval av fyra pelare. Dessa pelare består i att minska incitamenten för irreguljär migration, säkra de yttre gränserna och rädda liv samt främja en stark asylpolitik och en ny politik för laglig migration.

Detta förslag, som fortsätter att genomföra målet att stärka unionens asylpolitik bör ses som en del av en bredare politik på EU-nivå som avser att bygga ett robust och effektivt system för en framtida hållbar migrationsförvaltning.

¹⁵ COM(2016) 377 final.

¹⁶ COM(2016) 385 final.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITET OCH PROPORTIONALITET

• Rättslig grund

Detta förslag är del av de åtgärder som ingår i det gemensamma europeiska asylsystemet. Det syftar till att bidra till att hantera tillströmningen av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som ansöker om internationellt skydd genom att erbjuda lagliga vägar till internationellt skydd i partnerskap och i samarbete med tredjeländer. Förslaget syftar till att upprätta en unionsram för vidarebosättning med gemensamma förfaranden för beviljande av inresa för tredjelandsmedborgare eller statslösa personer i behov av internationellt skydd från ett utvalt tredjeland, till vilket eller inom vilket de har fördrivits, till medlemsstaternas territorium i syfte att erbjuda dem internationellt skydd. Förslaget grundar sig därför på leden d (gemensamma förfaranden) och g (partnerskap och samarbete med tredjeländer) i artikel 78.2 i EUF-fördraget. Denna rättsliga grund styr det ordinarie lagstiftningsförfarandet.

• Variabel geometri

I enlighet med bestämmelserna i protokoll nr 21, som bifogas EUF-fördraget om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, deltar inte Förenade kungariket och Irland i rådets beslut om föreslagna åtgärder enligt avdelning V i tredje delen av EUF-fördraget. Förenade kungariket och Irland kan inom tre månader efter det att ett förslag eller initiativ har lagts fram, meddela rådet att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av sådana föreslagna åtgärder, eller när som helst efter dess antagande meddela att de accepterar åtgärden.

I enlighet med bestämmelserna i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EUF-fördraget, deltar Danmark inte i rådets beslut om föreslagna åtgärder enligt avdelning V i tredje delen av EUF-fördraget. Danmark kan, i enlighet med sina konstitutionella bestämmelser, när som helst meddela övriga medlemsstater att landet fullt ut vill tillämpa alla relevanta åtgärder som antagits på grundval av avdelning V i EUF-fördraget.

Europeiska gemenskapen har slutit avtal med Island, Norge, Schweiz och Liechtenstein som associerar dem till "Dublin- och Eurodacregelverken". Detta förslag utgör inte en utveckling av "Dublin- och Eurodacregelverken" och därför är de associerade staterna inte skyldiga att anmäla sitt godtagande av denna förordning till kommissionen när det väl har godkänts av Europaparlamentet och rådet. De associerade staterna kan emellertid besluta att frivilligt delta i unionsramen för vidarebosättning som fastställs genom denna förordning.

• Subsidiaritetsprincipen

Genom att i viss mån harmonisera praxis i medlemsstaterna vad gäller vidarebosättning blir det mer sannolikt att personer som är berättigade till vidarebosättning inte kommer att vägra vidarebosättning till en medlemsstat i stället för en annan. En sådan harmonisering skulle också öka unionens totala inflytande gentemot tredjeländer vad gäller politik och politiska dialoger och dela ansvaret med tredjeländer till vilka eller i vilka ett stort antal personer i behov av internationellt skydd har fördrivits. Dessa mål kan inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna själva, utan kan snarare på grund av omfattningen och effekterna av unionsramen för vidarebosättning, bättre uppnås på unionsnivå.

- **Proportionalitetsprincipen**

En förordnings form och innehåll går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå förslagets mål, nämligen att a) minska skillnaderna mellan nationell praxis och nationella rutiner för vidarebosättning, b) ge tredjelandsmedborgare eller statslösa personer i behov av internationellt skydd en laglig och säker inresa till medlemsstaternas territorier, c) bidra till att minska risken för en omfattande irreguljär tillströmning av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer till medlemsstaternas territorium, och därmed minska trycket till följd av spontana inresor på medlemsstaternas asylsystem, d) vara ett uttryck för solidaritet med länder i regioner till vilka eller inom vilka ett stort antal personer i behov av internationellt skydd har fördrivits genom att hjälpa till att minska trycket på dessa länder, e) bidra till att uppnå unionens utrikespolitiska mål genom att öka unionens inflytande gentemot tredjeländer och f) bidra effektivt till globala vidarebosättningsinitiativ genom att tala med en röst i internationella forum och med tredjeländer.

Innehållet bygger på erfarenheter av befintliga vidarebosättningsinitiativ inom EU:s ram och medlemsstaternas befintliga vidarebosättningspraxis, i synnerhet standardrutinerna för genomförandet av vidarebosättningsprogrammet med Turkiet som lades fram i uttalandet från EU och Turkiet av den 18 mars 2016.

- **Val av instrument**

En förordning väljs för att uppnå en viss grad av konvergens för vidarebosättningsförfarandet som motsvarar graden av konvergens för asyلفörfarandet, för vilket en förordning också föreslås. Samtidigt som man bygger vidare på medlemsstaternas befintliga vidarebosättningspraxis, i synnerhet standardrutinerna för genomförandet av vidarebosättningsprogrammet med Turkiet som lades fram i uttalandet av den 18 mars 2016, gör en förordning det möjligt att uppnå en högre grad av konvergens för denna vidarebosättningspraxis än ett direktiv, som inte är direkt tillämpligt och låter medlemsstaterna själva välja form och metod. Denna högre grad av konvergens kommer att ge fler synergieffekter när det gäller genomförandet av unionsramen för vidarebosättning och kommer att bidra till att motverka att personer som är berättigade till vidarebosättning vägrar vidarebosättning till en viss medlemsstat samt motverka sekundära förflyttningar av vidarebosatta personer. Dessutom är unionens årliga planer för vidarebosättning och unionens riktade vidarebosättningsprogram, som är väsentliga för operationalisering av unionsramen för vidarebosättning, planerade att antas av unionens institutioner, för vilket en förordning är det lämpliga instrumentet.

3. RESULTAT AV SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER

Samråd med medlemsstaterna och associerade stater samt med FN:s flyktingkommissariat (UNHCR), Internationella organisationen för migration (IOM), och Easo ägde rum inom det sjätte vidarebosättnings- och omplaceringsforumet av den 6 april 2016. Dessa parter konsulterades på grundval av ett diskussionsunderlag som hade sänts till dem i god tid före mötet.

Alla berörda parter var eniga om behovet av ökade ansträngningar för att erbjuda säkra och lagliga vägar till internationellt skydd i unionen i stället för farliga och irreguljära inresor. Unionens ansvar att ta på sig en synlig roll i globala vidarebosättningsinsatser och behovet av bättre samordning av medlemsstaternas vidarebosättningsinsatser underströks av många parter.

Medan vissa förespråkade en rättsligt bindande ram med deltagande från alla medlemsstater på grundval av ett enda åtagande om vidarebosättning för unionen och ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna på grundval av en rättvis fördelningsnyckel, var andra mer positiva till frivilliga åtaganden från medlemsstaterna.

Det fanns en allmän uppfattning om att vidarebosättning i vissa fall kan användas för politiskt inflytande och i politiska dialoger med tredjeländer, eventuellt även genom riktade och skraddarsydda strategier.

Ett antal parter påminde om diskussionerna om de standardrutiner för vidarebosättningsprogrammet med Turkiet, som lades fram i uttalandet från EU och Turkiet av den 18 mars 2016, och reflekterade runt möjligheterna att låta flera av dess beståndsdelar replikeras i unionens gemensamma strategi för vidarebosättning. Medan ett antal medlemsstater var positivt inställda till möjligheten att dela infrastrukturer och göra gemensamma urvalsbesök för att minska kostnaderna, var de flesta emot gemensamma åtgärder även vad gäller säkerhetskontroller.

Många parter framhöll UNHCR:s särskilda roll i processen, i synnerhet dess roll när det gäller att identifiera personer som är berättigade till vidarebosättning. Möjligheten för andra aktörer, såsom Easo och IOM, att spela en viktig roll i genomförandet av de praktiska åtgärderna stöddes också.

Alla medlemsstater betonade vikten av finansiering från unionen för att stödja vidarebosättningsinsatser.

- **Grundläggande rättigheter**

Detta förslag påverkar inte rätten till asyl och skydd mot avvisning i enlighet med artiklarna 18 och 19 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*). Behovet av att främja och respektera barnets rättigheter, rätten till familjeliv och rätten till skydd av personuppgifter som garanteras av respektive artiklar 24, 7 och 8 i stadgan har vederbörligen tagits hänsyn till i utformningen av unionsramen för vidarebosättning, och i synnerhet när man definierar kriterierna för vidarebosättning i enlighet med artikel 5 i förslaget och vidarebosättningsförfarandet enligt artiklarna 10 och 11 i förslaget.

I detta sammanhang ska särskild uppmärksamhet ägnas åt rättigheterna och principerna i FN:s konvention om barnets rättigheter vid genomförande och tillämpning av denna förordning och de delegerade akter som antas på grundval av denna.

På samma sätt, med hänsyn till Europarådets konvention om förebyggande och bekämpning av våld mot kvinnor och våld i hemmet (Istanbulkonventionen), bör man anta en könsmedveten inställning vid tolkning och tillämpning av denna förordning.

Förslaget upprätthåller även de allmänna principerna om jämlikhet och icke-diskriminering, i den mån det innehåller ett uttryckligt förbud mot diskriminering för medlemsstaterna, inklusive på grund av kön, ras, hudfärg, etniskt eller socialt ursprung, genetiska särdrag, språk, religion eller tro, politisk eller annan åskådning, tillhörighet till nationell minoritet, förmögenhet, börd, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning, när man tar hänsyn till sociala eller kulturella band, eller andra egenskaper som kan underlätta integrationen i den deltagande staten. Detta påverkar inte de fall då en skillnad i behandling är nödvändig för tillämpning av omfattningen för ett riktat vidarebosättningsprogram inom unionen och urvalskriterierna i enlighet med artikel 5.a och 5.b.

4. BUDGETKONSEKVENSER

För varje vidarebosatt person enligt detta förslag, kommer medlemsstater som deltar i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 516/2014, av den 16 april 2014, som inrättar asyl-, migrations- och integrationsfonden (AMIF), ha rätt till 10 000 euro från unionens budget. Det maximala antalet personer som vidarebosätts till unionen varje år kommer att fastställas genom rådets genomförandeakter som fastställer unionens årliga vidarebosättningsplaner.

Budgetåret 2017 bör ses som ett övergångsår mellan det vidarebosättningssystem som genomfördes enligt slutsatserna av den 20 juli 2015, för att vidarebosätta 22 504 personer i klart behov av skydd via multilaterala och nationella system tillsammans med associerade stater, och ikraftträdandet av detta förslag. Följaktligen bör budgetkonsekvenserna för 2017 vara lägre än för påföljande år.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Ingående redogörelse av de specifika bestämmelserna i förslaget**

I förslaget inrättas en **unionsram för vidarebosättning** för den årliga vidarebosättningen av ett visst antal tredjelandsmedborgare eller statslösa personer till medlemsstaternas territorium.

Det syftar till att ge unionen möjlighet att tillhandahålla lagliga och säkra inresor för tredjelandsmedborgare eller statslösa personer i behov av internationellt skydd, bidra till att minska risken för en omfattande irreguljär tillströmning av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer i behov av internationellt skydd till medlemsstaternas territorium och bidra till internationella vidarebosättningsinitiativ.

Ramens väsentliga delar, såsom införandet av gemensamma unionsregler för tredjelandsmedborgares inresa genom vidarebosättning, inklusive regler om urvalskriterier och skäl för uteslutning, standardförfarandena för som styr alla steg i vidarebosättningsprocessen, den status som beviljas vidarebosatta personer, beslutsförfaranden för att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av ramen och ekonomiskt stöd till medlemsstaternas vidarebosättningsinsatser läggs fram i detta lagförslag. Genomförandet av detta kommer att omfatta fastställandet av unionens årliga planer för vidarebosättning via rådets genomförandeakter och antagandet av unionens riktade vidarebosättningsprogram via kommissionens genomförandeakter.

De viktigaste delarna i detta förslag är:

– **Vidarebosättning**

Vidarebosättning innebär tillträde till medlemsstaternas territorium för tredjelandsmedborgare i behov av internationellt skydd som har fördrivits från eller inom det land där de är medborgare, för att ge dem internationellt skydd. Detsamma gäller för statslösa personer i behov av internationellt skydd fördrivna från eller inom det land där de tidigare hade sin vanliga vistelseort.

– **Regioner eller tredjeländer från vilka vidarebosättning ska ske**

I genomförandeakterna som fastställer unionens riktade vidarebosättningsprogram och unionens årliga planer för vidarebosättning, ska kommissionen och rådet, när de anger de regioner eller tredjeländer från vilka vidarebosättning ska ske, ta hänsyn till ett antal faktorer som anger situationen för personer i behov av skydd, de länder från vilka vidarebosättning ska ske och antalet personer i behov av internationellt skydd som fördrivits till eller inom specifika regioner eller tredjeländer. Tredjeländernas effektiva samarbete med unionen i fråga om migration och asyl kommer att vara en viktig faktor som kommissionen kommer att grunda sitt beslut på. Ett sådant samarbete bör återspeglas i termer av tredjeländets ansträngningar för att minska antalet tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som irreguljärt passerar unionens gräns från dess territorium, landets samarbete med unionen vad gäller återtagande och återsändande av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som vistas irreguljärt på medlemsstaternas territorium och öka sin kapacitet för att ta emot och skydda personer i behov av internationellt skydd, bland annat genom att utveckla ett effektivt asylsystem.

– **Personer som ska vidarebosättas**

Detta lagstiftningsförslag innehåller urvalskriterier (artikel 5) och skäl föruteslutning (artikel 6) för personer som kan komma ifråga för vidarebosättning. Båda bestämmelserna måste respekteras utöver kravet om att personen ska omfattas av vart och ett av unionens riktade vidarebosättningsprogram som antagits genom en genomförandeakt från kommissionen. Detta förslag skapar inte någon rätt att resa in och vistas på medlemsstaternas territorium för att beviljas internationellt skydd.

(a) Stödberättigande

Möjligheten till vidarebosättning planeras för de tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som har fördrivits inte bara till ett annat land, utan även inom sitt eget land på grund av en välgrundad fruktan för förföljelse eller på grund av väsentliga skäl att anta att de skulle utsättas för en verklig risk att lida allvarlig skada.

Personer som omfattas av åtminstone en av följande grupper av utsatta personer - kvinnor och flickor i riskzonen; barn och ungdomar i riskzonen, inklusive ensamkommande barn; människor som överlevt våld och/eller tortyr, inklusive könsggrundad; personer med medicinska behov eller funktionshinder; personer med behov av juridiskt och/eller fysiskt skydd; och socioekonomiskt utsatta personer - ska vara berättigade till vidarebosättning enligt unionens riktade vidarebosättningsprogram. Personer med familjeband till

tredjelandssmedborgare eller statslösa personer eller unionsmedborgare som är lagligen bosatta i en medlemsstat eller som är beroende av dem ska också vara berättigade. Att inkludera personer som är socioekonomiskt utsatta och personer med familjeband vidgar de klassiska kategorierna för vidarebosättning som normalt används efter framställan från UNHCR och följer det tillvägagångssätt som man kommit överens om inom standardrutinerna för genomförandet av vidarebosättningsprogrammet med Turkiet som lades fram i uttalandet från EU och Turkiet av den 18 mars 2016.

(b) Uteslutning

Medlemsstaterna bör inte vidarebosätta tredjelandssmedborgare eller statslösa personer som inte uppfyller kriterierna eller som omfattas av ett obligatoriskt skäl för uteslutning.

De obligatoriska skälen för uteslutning innefattar a) skäl för uteslutning enligt skyddsförordningen¹⁷ - de som gäller för personer som i övrigt är berättigade till subsidiärt skydd gäller även för personer som räknas som flyktingar; b) skälen för att neka inresa vid gränsen¹⁸, c) skälen för att inte förlänga eller till att återkalla ett uppehållstillstånd i enlighet med skyddsförordningen.

Personer som olagligt har rest in, olagligen vistats i eller försökt att olagligt resa in på medlemsstaternas territorium under de senaste fem åren före vidarebosättning ska också uteslutas. Personer som ska uteslutas från vidarebosättning inkluderar även de som redan vidarebosatts av en annan medlemsstat enligt ett av unionens riktade vidarebosättningsprogram eller vid genomförandet av unionens befintliga vidarebosättningsinitiativ. Uteslutning gäller även tredjelandssmedborgare och statslösa personer som en medlemsstat nekat att vidarebosätta under de senaste fem åren.

Det frivilliga uteslutningsskälet föreskriver att medlemsstaterna kan vägra vidarebosättning av tredjelandssmedborgare eller statslösa personer till vilka ett av uteslutningsskälen som anges i artikel 6.1.a eller 6.1.b är tillämpligt vid en första anblick

Medlemsstaterna kan vidta åtgärder för förhandssamråd för att tillämpa uteslutningsskäl.

– Standardförfaranden för vidarebosättning

I förslaget ställs gemensamma standardförfaranden som bygger på befintlig erfarenhet av och standarder för vidarebosättning i medlemsstaterna, inklusive standardrutinerna för genomförandet av vidarebosättningsystemet med Turkiet enligt uttalandet från EU och Turkiet av den 18 mars 2016. Unionsramen för vidarebosättning bör möjliggöra två typer av standardförfaranden för vidarebosättning: **ett ordinarie** eller ett **påskyndat** förfarande för vidarebosättning. I vart och ett av unionens riktade vidarebosättningsprogram kommer det att fastställas vilken av dessa standardförfaranderegler som ska gälla för dess genomförande.

(a) Ordinarie förfarande

¹⁷ Förordning (EU) nr XXX/XXX (skyddsförordningen).

¹⁸ Förordning (EG) nr 562/2006 (kodex om Schengengränserna).

Det ordinarie förfarandet återspeglar de standarder och den praxis för vidarebosättning som medlemsstaterna brukar följa. Det är baserat på ett fullständigt fastställande av flyktingstatus i tredjelandet och på att medlemsstaterna beviljar de vidarebosatta tredjelandsmedborgarna eller statslösa personer, företrädesvis flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande. Förfarandet bör genomföras så snart som möjligt och inom åtta månader från den tidpunkt då medlemsstaterna registrerade tredjelandsmedborgarna eller de statslösa personerna. Denna period kan förlängas med fyra månader.

Detaljerade steg i förfarandet innefattar följande:

Medlemsstaterna **identifierar** de personer för vilka de avser att genomföra vidarebosättningsförfarandet antingen genom en **framställan** från UNHCR eller i förekommande fall [Europeiska unionens asylbyrå] eller relevanta internationella organ eller själva, utan någon sådan framställan. När identifiering baseras på en framställan från en av dessa enheter kan medlemsstaterna be dem om en fullständig utvärdering av huruvida tredjelandsmedborgarna eller de statslösa personerna uppfyller kraven för ett av unionens specifika riktade vidarebosättningsprogram och om de hamnar inom en av grupper av utsatta personer som anges i artikel 5.b i. Om det finns en framställan från UNHCR kan medlemsstaterna dessutom be UNHCR att fullständigt utvärdera huruvida de personer som hänvisas till dem kan betraktas som flyktingar i den mening som avses i Genèvekonventionen från 1951.

Efter **registrering** av de tredjelandsmedborgare eller statslösa personer för vilka de avser att genomföra vidarebosättningsförfarandet kommer medlemsstaterna att **bedöma** om dessa personer uppfyller de kriterier som anges i artikel 5 och om de är uteslutna enligt de skäl som anges i artikel 6.1.

Vid ett **positivt beslut** kommer medlemsstaterna att bevilja de personer som ska vidarebosättas flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande. Beslutet att bevilja flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande har samma effekter som ett beslut att bevilja flyktingstatus eller bevilja status som subsidiärt skyddsbehövande enligt artiklarna 13 och 19 i [skyddsförordningen], när personen i fråga har rest in på en medlemsstats territorium.

Efter ett positivt beslut kommer medlemsstaterna att erbjuda att göra alla nödvändiga arrangemang för tredjelandsmedborgarnas eller de statslösa personernas avresa och, i syfte att underlätta en snabb, smidig och effektiv integration i värdsamhället, erbjuda dem ett introduktionsprogram före avresan.

Alla personuppgifter som samlas in för vidarebosättningsförfarandet ska lagras under en period på högst fem år från och med dagen för vidarebosättning. Lagringstiden anses nödvändig för att göra det möjligt för medlemsstaterna att utesluta tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som redan har vidarebosatts av en medlemsstat eller som under de senaste fem åren vägrat att vidarebosättas till en medlemsstat, i enlighet med detta förslag.

När den person för vilken ett positivt vidarebosättningsbeslut fattats reser in på medlemsstaternas territorium bör bestämmelserna om innehålllet i internationellt skydd som

finns i asylregelverket tillämpas, inklusive reglerna för att avskräcka från sekundär förflyttning av personer som beviljats internationellt skydd i Dublinförordningen¹⁹ och i direktivet om varaktigt bosatta såsom det ändrats genom skyddsförordningen²⁰.

Vidarebosättning bör vara förstahandsvalet för att få internationellt skydd på medlemsstaternas territorium och bör inte upprepas av ett asylförfarande. Följaktligen bör ansökningar om internationellt skydd för personer som vidarebosatts via ett ordinarie förfarande och för vilka en fullständig bedömning av om de kan betraktas som flyktingar och status som subsidiärt skyddsbehövande har genomförts, inte vara tillåtna.

(b) Påskyndat förfarande

Det påskyndade förfarandet speglar tillvägagångssättet i de standardrutiner för genomförandet av vidarebosättningsprogrammet med Turkiet som fastställdes i uttalandet från EU och Turkiet av den 18 mars 2016. Det är tänkt att användas då det finns särskilda humanitära skäl eller brådskande juridiska eller fysiska skyddsbehov, som motiverar snabb inresa för tredjelandsmedborgare eller statslösa personer till medlemsstaternas territorium. Ett sådant förfarande ska genomföras så snart som möjligt och inom fyra månader från den tidpunkt då medlemsstaterna registrerade tredjelandsmedborgarna eller de statslösa personerna. Denna period kan förlängas med två månader. Säkerhetskontroller på samma nivå som vid det ordinarie förfarandet bör visserligen genomföras, men bedömningen av behovet av internationellt skydd för tredjelandsmedborgare eller statslösa personer bör begränsas till en bedömning av om de uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande utan bedömning av om de uppfyller kraven för flyktingstatus.

I motsats till vad som gäller vid det ordinarie förfarandet, bör personer som vidarebosatts via ett påskyndat förfarande, utan att flyktingstatus bedöms, vid inresa till den vidarebosättande medlemsstaten ha rätt att ansöka om internationellt skydd. Den medlemsstat till vilken personen har vidarebosatts ska ansvara för att behandla en sådan ansökan. Förordningen om asylförfaranden bör föreskriva att medlemsstaterna inte ska tillämpa begreppen första asylland och säkert tredjeland vid behandlingen av ansökan²¹.

(c) Befogenhet att ändra standardförfaranden

Viss flexibilitet bör ges för att anpassa standardförfarandena till särskilda omständigheter i ett tredjeland från vilket vidarebosättning ska ske inom ramen för ett av unionens specifikt riktade vidarebosättningsprogram. Genom delegerade akter, i linje med det förfarande som fastställs i artikel 11, bemyndigas kommissionen att vid behov lägga till icke-väsentliga delar av förfarandet.

– Beslutsförfaranden

I detta förslag fastställs en ram som är avsedd att strukturera det sätt på vilket unionen kommer att genomföra vidarebosättningsåtaganden. För att kunna reagera på skiftande

¹⁹ Artikel 34.3 förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen).

²⁰ Artikel 44 i förordning (EU) nr XXX/XXX (skyddsförordningen).

²¹ Artikel 36.2 i förordning (EU) XXX/XXX (förordningen om asylförfaranden).

migrationsströmmar och utvecklingen av de internationella förhållanden finns det dock ett antal föränderliga delar, såsom vidarebosättnings omfattning och de specifika tredjeländer eller regioner från vilka vidarebosättning ska ske, som inte fastställs i ramen.

(a) Högnivåkommitté för vidarebosättning

En högnivåkommitté för vidarebosättning som leds av kommissionen kommer att tillsättas för att ge politisk vägledning för genomförandet av unionens vidarebosättningsram.

Företrädare för Europaparlamentet, rådet, kommissionen, unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik och medlemsstaterna kommer att sitta med i kommittén såväl som företrädare för Island, Liechtenstein, Norge och Schweiz om dessa associerade stater har meddelat sin avsikt att associeras till genomförandet av unionens årliga ram vidarebosättning. [Europeiska unionens asylbyrå], UNHCR och IOM kan också bjudas in.

(b) Rådets genomförandeakt om upprättande av unionens årliga plan för vidarebosättning

Rådet är bemyndigat att genom en genomförandeakt på ett förslag från kommissionen fastställa unionens årliga plan för vidarebosättning för nästkommande år, i vilken det maximala antalet personer som ska vidarebosättas fastställs liksom det antal personer av detta totala antal som varje medlemsstat ska vidarebosätta. I den årliga planen bör även övergripande geografiska prioriteringar för vidarebosättning anges. Vid antagandet av sådana akter ska rådet ta full hänsyn till diskussionerna i högnivåkommittén för vidarebosättning om genomförandet av unionsramen för vidarebosättning.

Med tanke på den viktiga kopplingen mellan antalet personer som vidarebosätts till medlemsstaterna och unionens budget ska kommissionen lägga fram sitt förslag till unionens årliga plan för vidarebosättning tillsammans med sitt förslag till utkastet till unionens årliga budget med beaktande av de ekonomiska konsekvenserna. Rådet ska kunna reagera snabbt och anta en genomförandeakt inom två månader. Även om ingen finansieringsöversikt har bifogats detta lagförslag kommer de ekonomiska konsekvenserna av förordningen bero på det totala antalet personer som ska vidarebosättas årligen.

(c) Kommissionens genomförandeakt om inrättande av ett riktat vidarebosättningsprogram för unionen

Kommissionen bemyndigas att varje år inrätta ett eller flera riktade vidarebosättningsprogram för unionen. Detta bör ske så snart som möjligt efter antagandet av och i överensstämmelse med unionens årliga plan för vidarebosättning som antagits av rådet och även ta hänsyn till diskussionerna i högnivåkommittén för vidarebosättning. Kommissionen kan anta ett eller flera riktade vidarebosättningsprogram för unionen under den period som omfattas av unionens årliga plan för vidarebosättning.

För vart och ett av unionens riktade vidarebosättningsprogram kommer kommissionen att ange en utförlig motivering, exakt hur många av det totala antalet personer som ska vidarebosättas, uppgifter om medlemsstaternas deltagande enligt unionens årliga plan för vidarebosättning, en beskrivning av målgruppen/målgrupperna av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som ska vidarebosättas samt ange ett specifikt geografiskt område som

omfattar ett eller flera tredjeländer från vilka vidarebosättning kommer att ske. Valet av specifika geografiska prioriteringar för vidarebosättning kommer att göras i enlighet med artikel 4 i lagstiftningsförslaget, med hänsyn tagen till den årliga planen för vidarebosättning och den potentiella roll som vidarebosättning kan få i en skraddarsydd insats med tredjeländer för att bättre hantera migration enligt kommissionens meddelande av den 7 juni 2016 om *en ny partnerskapsram med tredjeländer inom den europeiska migrationsagendan*²².

Startdatum och varaktighet för vart och ett av unionens riktade vidarebosättningsprogram kommer också att specificeras liksom vilket standardförfarande för vidarebosättning som ska gälla. Ett ordinarie förfarande bör ses som norm, såvida inte ett påskyndat förfarande är berättigat av humanitära skäl eller vid akuta behov av juridiskt eller fysiskt skydd.

– **Samarbete**

Vidarebosättning är en partnerskapsaktivitet och samarbete mellan olika berörda parter är nödvändigt, inklusive med de tredjeländer varifrån vidarebosättning sker. Samarbete med andra tredjeländer som vidarebosätter från samma region som medlemsstaterna skulle kunna undersökas för att skapa synergier. Med tanke på UNHCR:s expertis vad gäller de olika formerna av inreseomöjligheter för personer i behov av internationellt skydd från tredjeländer, till vilka de har fördrivits, till stater som är villiga att ta emot dem, kommer UNHCR att fortsätta att spela en viktig roll vid vidarebosättning enligt detta förslag.

I enlighet med [den nya förordningen om Europeiska unionens asylbyrå] kan [Europeiska unionens asylbyrå] stödja medlemsstaterna genom att samordna tekniskt samarbete mellan dem, hjälpa dem att genomföra unionens riktade vidarebosättningsprogram och underlätta gemensam användning av infrastruktur.

För genomförandet av praktiska arrangemang, och i synnerhet för att genomföra informationsprogram före avresa, hälsokontroller för att fastställa om berörda personer är i stånd att resa, researrangemang och andra praktiska arrangemang, kan medlemsstaterna även be om hjälp från andra partner såsom IOM eller det civila samhällets organisationer.

– **Associerade stater**

Island, Liechtenstein, Norge och Schweiz uppmanas att associera sig till genomförandet av unionens årliga planer för vidarebosättning. Om de har meddelat sin avsikt att associeras kommer deras företrädare att bjudas in till att delta i mötena i högnivåkommittén för vidarebosättning. De centrala delarna av denna förordning, särskilt de som rör vidarebosättningsförfarandet och rättigheter och skyldigheter för vidarebosatta personer, ska vederbörligen beaktas i en sådan associering.

– **Ekonomiskt stöd**

De medlemsstater som deltar i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 516/2014 av den 16 april 2014 om inrättande av asyl-, migrations- och integrationsfonden (Amif) kommer att ha rätt till ett schablonbelopp på 10 000 euro från unionens budget för varje

²² COM(2016) 385 final.

person som de vidarebosätter, oavsett om ett ordinarie eller påskyndat förfarande har följts. Medlemsstaterna ska endast få dessa medel när de vidarebosätter via unionens ram för vidarebosättning. Vidarebosättning enligt nationella vidarebosättningsprogram utanför denna ram kommer inte att stödjas ekonomiskt via unionens budget.

– **Utvärdering och översyn**

Kommissionen ska rapportera om tillämpningen av denna förordning till Europaparlamentet och till rådet i god tid före översynen av denna förordning. Tidpunkten för översynen av detta lagstiftningsförslag bör anpassas till översynen av förordning (EU) nr 516/2014 om inrättande av asyl-, migrations- och integrationsfonden på grund av den nära kopplingen mellan dessa två rättsakter.

Den information som medlemsstaterna lämnar till Europeiska unionens asylbyrå vad gäller antalet tredjelandsmedborgare som faktiskt vidarebosätts varje vecka ska tas med vid översynen.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING**om inrättande av en unionsram för vidarebosättning och om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 516/2014**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING,

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 78.2 d och g,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²³,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande²⁴,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Rådet (rättsliga och inrikes frågor) konstaterade i sina slutsatser av den 10 oktober 2014 att "alla medlemsstater bör på ett rättvist och väl avvägt sätt bidra till [vidarebosättning] samtidigt som de insatser som gjorts av medlemsstater som berörs av migrationsströmmarna beaktas".²⁵
- (2) I sitt meddelande om en europeisk migrationsagenda²⁶ av den 13 maj 2015 fastställde kommissionen att det behövs en gemensam strategi för att bevilja skydd åt fördrivna personer i behov av skydd genom vidarebosättning.
- (3) Den 8 juni 2015 riktade kommissionen en rekommendation om ett europeiskt vidarebosättningsystem²⁷ till medlemsstaterna, baserat på en rättvis fördelningsnyckel. Den följdes av slutsatserna från företrädarna för medlemsstaternas regeringar, församlade i rådet, av den 20 juli 2015, om att, genom multilaterala och nationella program, vidarebosätta 22 504 personer i klart behov av internationellt skydd²⁸. Vidarebosättningsplatserna fördelades mellan medlemsstaterna och till Dublinförordningen associerade stater enligt åtagandena i bilagan till slutsatserna.
- (4) Den 15 december 2015 riktade kommissionen en rekommendation om ett frivilligt humanitärt mottagandesystem tillsammans med Turkiet²⁹ till medlemsstaterna och

²³ EUT C , , s. .

²⁴ EUT C , , s. .

²⁵ Rådets slutsatser om åtgärder för bättre hantering av migrationsströmmar, rådets möte (rättsliga och inrikes frågor) den 10 oktober 2014.

²⁶ COM(2015) 240 final.

²⁷ C(2015) 3560 final.

²⁸ 11097/15.

²⁹ C(2015) 9490.

associerade stater, i vilken den rekommenderade deltagande stater att ta emot personer som fördrivits till följd av konflikten i Syrien och som är i behov av internationellt skydd. Enligt uttalandet från EU och Turkiet av den 18 mars 2016 kommer ett frivilligt humanitärt mottagandesystem att aktiveras när de irreguljära gränspassagerna mellan Turkiet och EU upphör eller åtminstone har minskat kraftigt och varaktigt. Medlemsstaterna kommer att delta i systemet på frivillig grund.

- (5) Enligt uttalandet från EU och Turkiet av den 18 mars 2016 ska alla nya irreguljära migranter som passerar gränsen från Turkiet till de grekiska öarna från och med den 20 mars 2016 återsändas till Turkiet. För varje syrier som återsänds till Turkiet från de grekiska öarna, kommer en annan syrier att vidarebosättas från Turkiet till unionen enligt FN:s kriterier för utsatthet. I maj 2016 enades medlemsstaterna och de till Dublinförordningen associerade staterna och Turkiet om standardrutiner för genomförandet av detta vidarebosättningssystem.
- (6) Den 6 april 2016 antog kommissionen ett meddelande för en reform av det gemensamma asylsystemet och ökade möjligheter till laglig inresa till Europa³⁰ där det meddelades att man skulle lägga fram ett förslag till ett strukturerat system för vidarebosättning som en ram för unionens vidarebosättningspolitik och en gemensam strategi för säker och laglig inresa i unionen för personer i behov av internationellt skydd.
- (7) Den 12 april 2016 antog Europaparlamentet en resolution om situationen i Medelhavet och behovet av ett helhetsgrepp på migration i EU³¹ som understryker behovet av ett permanent EU-omfattande vidarebosättningsprogram, som erbjuder vidarebosättning för en betydande andel av det totala antalet flyktingar som söker skydd i EU.
- (8) Med utgångspunkt i befintliga initiativ bör unionen fastställa en stabil och pålitlig ram för vidarebosättning av personer i behov av internationellt skydd som ska genomföras i enlighet med unionens årliga planer för vidarebosättning och unionens riktade vidarebosättningsprogram som effektivt följer upp medlemsstaternas konkreta åtaganden.
- (9) En sådan ram är en nödvändig del av en väl förvaltd migrationspolitik för att minska skillnaderna mellan nationell praxis och nationella förfaranden för vidarebosättning, ge tredjelandsmedborgare och statslösa personer i behov av internationellt skydd en laglig och säker inresa till medlemsstaternas territorium, bidra till att minska risken för en omfattande irreguljär tillströmning av tredjelandsmedborgare och statslösa personer till medlemsstaternas territorium och därigenom minska trycket till följd av spontana inresor på medlemsstaternas asylsystem, vara ett uttryck för solidaritet med länder i regioner till vilka eller inom vilka ett stort antal personer i behov av internationellt skydd har fördrivits genom att bidra till att minska trycket på dessa länder, bidra till att uppnå unionens utrikespolitiska mål genom att öka unionens inflytande gentemot tredjeländer samt bidra effektivt till globala vidarebosättningsinitiativ genom att tala med en röst i internationella forum och med tredjeländer.
- (10) För att bidra till att minska risken för en omfattande irreguljär tillströmning av tredjelandsmedborgare och statslösa personer till medlemsstaternas territorium, för att visa solidaritet med länder i regioner till vilka eller inom vilka ett stort antal personer i behov av internationellt skydd har fördrivits genom att hjälpa till att minska trycket på

³⁰ COM(2016) 197 final.

³¹ 2015/2095(INI).

dessas länder, och bidra till att uppnå unionens utrikespolitiska mål, bör regioner eller tredjeländer från vilka vidarebosättning ska ske passa in i en skräddarsydd insats med tredjeländer för att bättre hantera migration i enlighet med kommissionens meddelande av den 7 juni 2016 om en ny partnerskapsram med tredjeländer inom den europeiska migrationsagendan³².

- (11) För att minska skillnaderna mellan nationell praxis och nationella förfaranden för vidarebosättning bör gemensamma standardförfaranden och gemensamma urvalskriterier och uteslutningsgrunder fastställas, liksom en gemensam skyddsstatus som beviljas vidarebosatta personer.
- (12) De gemensamma standardförfarandena bör bygga på befintlig erfarenhet av och standarder för vidarebosättning i medlemsstaterna, i synnerhet standardrutinerna för genomförandet av vidarebosättningsprogrammet med Turkiet enligt uttalandet från EU och Turkiet av den 18 mars 2016. Unionsramen för vidarebosättning bör möjliggöra användning av två typer av standardförfaranden för vidarebosättning.
- (13) Båda typerna av förfarande består av följande steg: identifiering, registrering, bedömning och beslut.
- (14) Ett ordinarie förfarande som möjliggör en fullständig bedömning av tredjelandsmedborgares eller statslösa personers behov av internationellt skydd bör fastställas.
- (15) Ett påskyndat förfarande bör inrättas med samma nivå på säkerhetskontroller som för det ordinarie förfarandet. Emellertid bör bedömningen av tredjelandsmedborgares eller statslösa personers behov av internationellt skydd vid ett påskyndat förfarande begränsas till en bedömning av om de uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande utan bedömning av deras rätt till flyktingstatus.
- (16) Vidarebosättningsförfarandet bör slutföras så snart som möjligt för att motverka att personer i behov av internationellt skydd använder irreguljära sätt att resa in i Europeiska unionen för att söka skydd. Samtidigt bör det säkerställas att medlemsstaterna har tillräckligt med tid för en fullständig och adekvat undersökning av varje enskilt fall. Tidsfristerna bör motsvara vad som är nödvändigt för att utföra de olika typerna av bedömningar för det ordinarie och det påskyndade förfarandet.
- (17) Alla personuppgifter som samlas in för vidarebosättningsförfarandet bör lagras under en period på högst fem år från och med dagen för vidarebosättning. Med tanke på att tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som redan har vidarebosatts av en medlemsstat eller som under de senaste fem åren vägrade att vidarebosättas till en medlemsstat bör uteslutas från vidarebosättning till en annan medlemsstat, bör denna period anses vara en nödvändig period för lagring av personuppgifter, inklusive fingeravtryck och ansiktsbilder.
- (18) Valet av vidarebosättningsförfarande bör göras för vart och ett av unionens riktade vidarebosättningsprogram. Ett påskyndat förfarande kan vara motiverat av humanitära skäl eller vid akuta behov av juridiskt eller fysiskt skydd.
- (19) Det finns ingen subjektiv rättighet till vidarebosättning.
- (20) För att möjliggöra komplettering av reglerna för det förfarande som ska tillämpas vid unionens riktade vidarebosättningsprogram, bör befogenheten att anta akter i enlighet

³² COM(2016) 377 final.

med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen för att anpassa förfarandet till omständigheterna i det tredjeland från vilket vidarebosättning sker såsom att bestämma tredjelandets roll i förfarandet. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning av den 13 april 2016³³. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med att förbereda delegerade akter.

- (21) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av unionsramen för vidarebosättning bör genomförandebefogenheter ges till rådet för att fastställa unionens årliga vidarebosättningsplan, fastställa det högsta totala antalet personer som ska vidarebosättas, detaljer om medlemsstaternas deltagande i planen och deras bidrag till det totala antalet personer som ska vidarebosättas, samt övergripande geografiska prioriteringar.
- (22) Dessa befogenheter bör utövas på ett förslag från kommissionen om det totala antalet personer som ska vidarebosättas och övergripande geografiska prioriteringar. Kommissionen bör lägga fram sitt förslag samtidigt som sitt förslag till utkastet till unionens årliga budget. Rådet bör sträva efter att anta förslaget inom två månader. Kommissionen och rådet bör ta hänsyn till diskussionerna i högnivåkommittén för vidarebosättning.
- (23) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av unionsramen för vidarebosättning bör kommissionen ges befogenhet att fastställa unionens riktade vidarebosättningsprogram där det fastställs exakt hur många av det totala antalet personer som ska vidarebosättas och medlemsstatens deltagande, i linje med unionens årliga plan för vidarebosättning. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter³⁴. Granskningsförfarandet bör användas för att fastställa unionens riktade vidarebosättningsprogram med tanke på att dessa system har betydande konsekvenser. Kommissionen bör sträva efter att fastställa unionens riktade vidarebosättningsprogram så snart som möjligt efter det att unionens årliga plan för vidarebosättning antagits och vid behov under den period som omfattas av unionens årliga vidarebosättningsplan. Kommissionen bör ta hänsyn till diskussionerna i högnivåkommittén för vidarebosättning.
- (24) I vart och ett av unionens riktade vidarebosättningsprogram bör det fastställas vilka standardförfaranderegler som ska gälla för dess genomförande. Det bör dessutom ange lokala samarbetsarrangemang, där och när detta är lämpligt för att underlätta dess genomförande.
- (25) Vidarebosatta personer bör beviljas internationellt skydd. Därför bör de bestämmelserna om innehållet i internationellt skydd som finns i asylregelverket tillämpas från och med den tidpunkt då vidarebosatta personer anländer till

³³ EUT L123, 12.05.2016, s. 1.

³⁴ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

medlemsstaternas territorium, inklusive reglerna för att avskräcka från sekundär förflyttning av personer som beviljats internationellt skydd.

- (26) I linje med kommissionens förslag till en förordning om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (omarbetning)³⁵ bör, för att fullständigt återspegla varje medlemsstats insatser, det antal personer som faktiskt vidarebosatts till en medlemsstat läggas till antalet ansökningar om internationellt skydd vid beräkningen av den korrigering tilldelningsmekanism som kommissionen föreslår.
- (27) Med tanke på UNHCR:s expertis vad gäller de olika formerna av inresemöjligheter för personer i behov av internationellt skydd från tredjeländer, till vilka de har fördrivits, till medlemsstater som är villiga att ta emot dem, bör UNHCR fortsätta spela en viktig roll i de vidarebosättningsinsatser som utförs under unionsramen för vidarebosättning. Förutom UNHCR bör andra internationella aktörer såsom Internationella organisationen för migration (IOM) uppmanas att bistå medlemsstaterna i genomförandet av unionsramen för vidarebosättning.
- (28) [Europeiska unionens asylbyrå] bör bistå medlemsstaterna i genomförandet av unionsramen för vidarebosättning i enlighet med sitt mandat.
- (29) En högnivåkommitté för vidarebosättning bör inrättas för att möjliggöra omfattande samråd med alla berörda parter om genomförandet av unionsramen för vidarebosättning.
- (30) Medlemsstaternas vidarebosättningsinsatser enligt denna förordning bör stödjas genom lämplig finansiering från unionens budget. För att möjliggöra korrekt och långsiktigt fungerande vidarebosättningsprogram är ändringar av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 516/2014 nödvändiga³⁶.
- (31) Denna förordning påverkar inte medlemsstaternas möjlighet att anta eller genomföra nationella vidarebosättningsprogram, vilka inte äventyrar möjligheterna att uppnå unionens mål enligt denna förordning, till exempel om de bidrar med ett ytterligare antal vidarebosättningsplatser till unionens riktade vidarebosättningsprogram som inrättats enligt denna förordning vilket går utöver deras bidrag till det maximala antalet personer som ska vidarebosättas enligt unionen årliga vidarebosättningsplan.
- (32) Komplementaritet med pågående initiativ för vidarebosättning och inresa av humanitära skäl inom unionsramen bör säkerställas.
- (33) Denna förordning respekterar de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och bör därför tillämpas på ett sätt som är förenligt med dessa rättigheter och principer, inklusive vad gäller barns rättigheter, rätten till respekt för familjelivet och den allmänna principen om icke-diskriminering.
- (34) All behandling av personuppgifter av medlemsstaternas myndigheter inom ramen för denna förordning bör ske i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning

³⁵ COM(2016) 270 final.

³⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 516/2014 av den 16 april 2014 om inrättande av asyl-, migrations- och integrationsfonden, om ändring av rådets beslut 2008/381/EG och om upphävande av Europaparlamentets och rådets beslut nr 573/2007/EG och nr 575/2007/EG och rådets beslut 2007/435/EG (EUT L 150, 20.5.2014, s. 168).

(EU) nr 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd av fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning).

- (35) All behandling av personuppgifter av [Europeiska unionens asylbyrå] inom ramen för denna förordning bör ske i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001,³⁷ liksom [förordning (EU) nr XXX/XXX (förordning om EU:s asylbyrå)³⁸] och den bör respektera principerna om nödvändighet och proportionalitet.
- (36) Tillämpningen av denna förordning bör ses över samtidigt med översynen av förordning (EU) nr 516/2014 om inrättande av asyl-, migrations- och integrationsfonden.
- (37) [I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har dessa medlemsstater meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning]

ELLER

- (37) [I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar dessa medlemsstater inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på dem.]

ELLER

- (37) [I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Förenade kungariket inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.]
- (37a) I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har Irland (genom en skrivelse av den ...) meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.]

ELLER

- (37) I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har Förenade kungariket (genom en skrivelse av den ...) meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.

³⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda personer då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

³⁸ EUT L [...], [...], s. [...].

- (37a) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Irland inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.
- (38) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE:

Artikel 1

Syfte

Genom denna förordning inrättas en unionsram för vidarebosättning för beviljande av inresa för tredjelandsmedborgare och statslösa personer till medlemsstaternas territorium i syfte att bevilja dem internationellt skydd.

Artikel 2

Vidarebosättning

I denna förordning avses med *vidarebosättning* beviljande av inresa för tredjelandsmedborgare och statslösa personer i behov av internationellt skydd från ett tredjeland, till vilket eller inom vilket de har fördrivits, till medlemsstaternas territorium i syfte att bevilja dem internationellt skydd.

Artikel 3

Unionsram för vidarebosättning

En unionsram för vidarebosättning inrättas härmed.

I ramen fastställs regler för vidarebosättning av tredjelandsmedborgare och statslösa personer till medlemsstaternas territorium.

Unionsramen för vidarebosättning ska

- (a) sörja för lagliga och säkra inresor för tredjelandsmedborgare och statslösa personer i behov av internationellt skydd till medlemsstaternas territorium,
- (b) bidra till att minska risken för en omfattande irreguljär tillströmning av tredjelandsmedborgare och statslösa personer i behov av internationellt skydd till medlemsstaternas territorium,
- (c) bidra till internationella vidarebosättningsinitiativ.

Artikel 4

Regioner eller tredjeländer från vilka vidarebosättning ska ske

Vid fastställandet av de regioner eller tredjeländer från vilka vidarebosättning ska ske enligt unionsramen för vidarebosättning, i enlighet med de genomförandeakter som avses i artiklarna 7 och 8, ska följande faktorer beaktas:

- (a) Antalet personer i behov av internationellt skydd som fördrivits till eller inom ett tredjeland och all vidare förflyttning för dessa personer till medlemsstaternas territorium.
- (b) Komplementaritet med ekonomiskt och tekniskt stöd till tredjeländer till vilka eller inom vilka personer i behov av internationellt skydd har fördrivits.
- (c) Unionens övergripande förbindelser med det tredjeland eller de tredjeländer från vilket eller vilka vidarebosättning sker och med tredjeländer i allmänhet.
- (d) Ett tredjelandets faktiska samarbete med unionen vad gäller migration och asyl, inbegripet i fråga om att
 - i) minska antalet tredjelandetsmedborgare och statslösa personer som irreguljärt passerar gränsen in på medlemsstaternas territorium och som kommer från det tredjelandet,
 - ii) skapa förutsättningar för användning av begreppen första asylland och säkert tredjeland för återsändande av asylsökande som irreguljärt har passerat gränsen in på medlemsstaternas territorium och som kommer från eller har en koppling till det berörda tredjelandet,
 - iii) öka kapaciteten för mottagning och skydd av personer i behov av internationellt skydd som vistas i det landet, inklusive genom att utveckla ett effektivt asylsystem, eller
 - iv) öka andelen återtagande av tredjelandetsmedborgare och statslösa personer som vistas irreguljärt på medlemsstaternas territorium genom att ingå och effektivt genomföra återtagandeavtal.
- (e) Omfattningen av och innehållet i tredjeländers åtaganden om vidarebosättning.

Artikel 5

Urvalskriterier

Följande tredjelandetsmedborgare eller statslösa personer ska anses uppfylla kraven för att omfattas av unionens riktade vidarebosättningsprogram som inrättats i enlighet med artikel 8:

- (a)
 - i) tredjelandetsmedborgare som på grund av en välgrundad fruktan för förföljelse på grund av ras, religion, nationalitet, politisk åskådning eller tillhörighet till en viss samhällsgrupp befinner sig utanför det land där de är medborgare eller den del av landet där de tidigare var varaktigt bosatta, och som inte kan eller, på grund av sin fruktan, inte vill begagna sig av det landets skydd, eller statslösa personer som befinner sig utanför det land där de tidigare hade sin vanliga vistelseort eller den del av landet där de tidigare var varaktigt bosatta, av samma skäl som nämnts ovan, inte kan eller på grund av sin fruktan, inte vill återvända dit eller vistas där, eller, om detta inte är tillämpligt,
 - ii) tredjelandetsmedborgare som befinner sig utanför det land där de är medborgare eller den del av landet där de tidigare var varaktigt bosatta eller statslösa personer som befinner sig utanför det land där de tidigare hade sin vanliga vistelseort eller den del av landet där de tidigare var varaktigt bosatta och för vilka det finns grundad anledning att förmoda att de, om de återsändes till eller vistades i sitt ursprungsland eller det land där de tidigare hade sin vanliga vistelseort, skulle utsättas för en verklig risk att lida allvarlig skada, och som inte kan eller på grund av sådan risk, inte vill begagna sig av det landets skydd,

- (b) tredjelandsmedborgare och statslösa personer som omfattas av minst en av följande kategorier:
- i) utsatta personer
 - kvinnor och flickor i riskzonen,
 - barn och ungdomar i riskzonen, inklusive ensamkommande barn,
 - personer som har överlevt våld och/eller tortyr, inklusive på grund av kön,
 - personer med rättsligt och/eller fysiskt skyddsbehov,
 - personer med medicinska behov eller funktionsnedsättning eller
 - socioekonomiskt sårbara personer;
 - ii) familjemedlemmar till tredjelandsmedborgare eller statslösa personer eller unionsmedborgare som är lagligen bosatta i en medlemsstat:
 - make/maka eller hans/hennes ogifta partner i en stadigvarande relation, om lag eller praxis i den berörda medlemsstaten behandlar ogifta par på samma sätt som gifta enligt dess lagstiftning om tredjelandsmedborgare eller statslösa personer,
 - underåriga barn till sådana par som avses i första strecksatsen eller till tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som ska vidarebosättas, på villkor att de är ogifta, oavsett om de fötts inom eller utom äktenskapet eller adopterats enligt nationell lagstiftning;
 - fadern, modern eller någon annan vuxen som ansvarar för ogifta underåriga barn som ska vidarebosättas, enligt lag eller praxis i den medlemsstat där den vuxna befinner sig,
 - syskon till tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som ska vidarebosättas,
 - tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som ska vidarebosättas som är beroende av hjälp från sitt barn eller sin förälder till följd av graviditet, ett nyfött barn, svår sjukdom, allvarlig funktionsnedsättning eller hög ålder, förutsatt att familjebanden existerade i ursprungslandet, att barnet eller föräldern kan ta hand om personen i beroendeställning och att de berörda personerna uttryckt sitt önskemål skriftligen,
- (c) tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som inte omfattas av artikel 1D i Genèvekonventionen från 1951, om skydd eller bistånd från andra organ eller kontor inom Förenta nationerna än FN:s flyktingkommissariat (UNHCR),
- (d) tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som av de behöriga myndigheterna i det land där de befinner sig eller har bosatt sig inte har tillerkänts de rättigheter och skyldigheter som följer med medborgarskap i det landet eller rättigheter och skyldigheter som motsvarar dessa.

Medlemsstaterna ska se till att familjer hålls samlade vad gäller de personer som avses i led b ii.

Artikel 6
Skäl för uteslutning

1. Följande tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska uteslutas från unionens riktade vidarebosättningsprogram som inrättats i enlighet med artikel 8:
 - (a) Personer avseende vilka det finns rimliga skäl att anta att
 - i) de har begått ett brott mot freden, en krigsförbrytelse eller ett brott mot mänskligheten, såsom dessa definieras i de internationella instrument som har upprättats för att beivra sådana brott,
 - ii) de har begått ett allvarligt brott,
 - iii) de har gjort sig skyldiga till gärningar som strider mot Förenta nationernas syften och grundsatser enligt inledningen och artiklarna 1 och 2 i Förenta nationernas stadga.
 - (b) Personer avseende vilka det finns rimliga skäl att anta att de utgör en fara för samhället, allmän ordning, säkerhet, folkhälsa eller internationella förbindelser för den medlemsstat som behandlar vidarebosättningsakten, även när en andra medlemsstat har krävt att den medlemsstat som behandlar vidarebosättningsakten ska konsultera denna andra medlemsstat vid behandlingen i samband med särskilda tredjelandsmedborgare eller statslösa personer eller särskilda kategorier av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer, och när denna andra medlemsstat har gjort invändningar mot deras vidarebosättning på dessa grunder.
 - (c) Personer som finns upptagna på en spärrlista i Schengens informationssystem eller i en nationell databas i en medlemsstat i syfte att vägras inresa.
 - (d) Personer som olagligen har vistats, olagligen rest in eller försökt att olagligen resa in på medlemsstaternas territorium under de senaste fem åren före vidarebosättning.
 - (e) Personer som redan har vidarebosatts av en annan medlemsstat som ett led i genomförandet av denna förordning, slutsatserna från företrädarna för medlemsstaternas regeringar, församlade i rådet 11097/15 av den 20 juli 2015, uttalandet från EU och Turkiet av den 18 mars 2016, kommissionens rekommendation C(2015) 9490 av den 15 december 2015, eller ett nationellt vidarebosättningsprogram.
 - (f) Personer som medlemsstaterna under de senaste fem åren före vidarebosättningen har vägrat att vidarebosätta i enlighet med denna punkt.

Led a i denna punkt gäller personer som anstiftar eller på annat sätt deltar i förövandet av de brott eller gärningar som nämns däri.
2. Tredjelandsmedborgare eller statslösa personer kan uteslutas från unionens riktade vidarebosättningsprogram som inrättats i enlighet med artikel 8, om ett av de skäl för uteslutning som avses i punkt 1 a eller 1 b gäller vid en första anblick.

Artikel 7
Unionens årliga plan för vidarebosättning

1. På grundval av ett förslag från kommissionen ska rådet anta en årlig plan för vidarebosättning för unionen under året före det år då den ska genomföras.

2. Unionens årliga plan för vidarebosättning ska innehålla följande:
 - (a) Det maximala totala antalet personer som ska vidarebosättas.
 - (b) Information om medlemsstaternas deltagande i unionens årliga plan för vidarebosättning och deras bidrag till det totala antalet personer som ska vidarebosättas.
 - (c) Övergripande geografiska prioriteringar.

Artikel 8

Unionens riktade vidarebosättningsprogram

1. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer unionens riktade vidarebosättningsprogram i överensstämmelse med unionens årliga plan för vidarebosättning som antagits i enlighet med artikel 7. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 15.2.
2. Unionens riktade vidarebosättningsprogram ska innehålla minst följande:
 - (a) En detaljerad motivering för unionens riktade vidarebosättningsprogram.
 - (b) Det exakta antalet personer som ska vidarebosättas av det maximala totala antal som anges i unionens årliga plan för vidarebosättning enligt artikel 7.2 a och uppgifter om medlemsstaternas deltagande i det riktade vidarebosättningsprogrammet.
 - (c) En specificering av de regioner eller tredjeländer från vilka vidarebosättning ska ske i enlighet med artikel 4.
 - (d) Vid behov uppgifter om lokal samordning och praktiska samarbetsarrangemang mellan medlemsstaterna, med stöd av [Europeiska unionens asylbyrå] i enlighet med artikel 12.3, och med tredjeländer, UNHCR eller andra partner.
 - (e) En beskrivning av den särskilda grupp eller grupper av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer för vilka unionens riktade vidarebosättningsprogram ska gälla.
 - (f) Uppgifter om huruvida det ordinarie förfarandet enligt artikel 10 eller det påskyndade förfarandet enligt artikel 11 ska tillämpas, och vid behov specifikationer om hur identifieringen och bedömningen av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska genomföras och tidsramen för beslut om vidarebosättning.
 - (g) Uppgifter om det datum då unionens riktade vidarebosättningsprogram ska träda i kraft och dess varaktighet.

Artikel 9

Samtycke

Vidarebosättningsförfarandena enligt artiklarna 10 och 11 ska tillämpas på tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som har gett sitt samtycke till att vidarebosättas och som därefter inte har återtagit sitt samtycke, och inte vägrat vidarebosättning till en viss medlemsstat.

Artikel 10
Ordinarie förfarande

1. Vid genomförandet av ett av unionens riktade vidarebosättningsprogram ska medlemsstaterna identifiera tredjelandsmedborgare eller statslösa personer och bedöma om dessa tredjelandsmedborgare eller statslösa personer omfattas av tillämpningsområdet för ett av unionens riktade vidarebosättningsprogram.

Medlemsstaterna kan bland annat ge företräde till tredjelandsmedborgare eller statslösa personer med

- (a) familjeband till tredjelandsmedborgare eller statslösa personer eller unionsmedborgare som är lagligen bosatta i en medlemsstat,
 - (b) sociala eller kulturella band, eller andra egenskaper som kan underlätta integrationen i den deltagande medlemsstaten, under förutsättning att detta är utan diskriminering på grund av kön, ras, hudfärg, etniskt eller socialt ursprung, genetiska särdrag, språk, religion eller tro, politisk eller annan åsikt, tillhörighet till nationell minoritet, förmögenhet, börd, funktionsnedsättning, ålder eller sexuell läggning, utan att det påverkar skillnader i behandling som krävs för den bedömning som avses i första stycket,
 - (c) särskilt behov av skydd eller som är särskilt sårbara.
2. När medlemsstaterna har identifierat tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska de registrera följande information för de personer som de har för avsikt att genomföra vidarebosättningsförfarandet för:
 - (a) Namn, födelsedatum, kön, nationalitet och andra personuppgifter.
 - (b) Fingeravtryck av alla fingrar och en ansiktsbild på varje tredjelandsmedborgare eller statslös person som är minst sex år gammal.
 - (c) Typ och nummer på något av tredjelandsmedborgarens identitets- eller resedokument.
 - (d) Registreringsdatum, plats där registreringen utfördes, och vilken myndighet som utförde registreringen.

Ytterligare uppgifter som är nödvändiga för genomförandet av punkterna 3 och 4 kan också inhämtas då registreringen sker.

3. Medlemsstaterna ska bedöma om de tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som avses i punkt 2 uppfyller de urvalskriterier som anges i artikel 5 eller om de är uteslagna i enlighet med artikel 6.1.

Medlemsstaterna ska göra denna bedömning på grundval av skriftlig bevisning inklusive, i förekommande fall, information från UNHCR om huruvida tredjelandsmedborgarna eller de statslösa personerna uppfyller kraven för flyktingstatus eller på grundval av en personlig intervju eller en kombination av båda.

4. Medlemsstaterna ska fatta beslut om vidarebosättning av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer på grundval av den bedömning som avses i punkt 3 så snart som möjligt och senast åtta månader efter deras registrering. Medlemsstaterna kan förlänga denna tidsfrist på åtta månader med en period på högst fyra månader, då det gäller komplexa sakfrågor eller rättsliga frågor.

5. Medlemsstaterna ska spara de uppgifter som avses i punkterna 2–4 i fem år från dagen för vidarebosättningen.

Vid utgången av denna period ska medlemsstaterna radera uppgifterna. Medlemsstaterna ska radera uppgifter om en person som har erhållit medborgarskap i en medlemsstat före utgången av denna period så snart medlemsstaten får veta att personen i fråga har fått sådant medborgarskap.

6. Om ett negativt beslut fattas ska ingen vidarebosättning av personen i fråga ske.

7. Om ett positivt beslut fattas ska medlemsstaten

- (a) bevilja flyktingstatus, om tredjelandsmedborgaren eller den statslösa personen i fråga uppfyller kraven för flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande, om tredjelandsmedborgaren eller den statslösa personen i fråga uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande. Medlemsstaten ska underrätta den berörda tredjelandsmedborgaren eller den berörda statslösa personen om detta beslut. Beslutet om att bevilja flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande ska ha samma effekt som ett beslut om att bevilja flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande enligt artiklarna 13 och 19 i förordning (EU) XXX/XXX [skyddsförordningen], när personen i fråga har rest in på en medlemsstats territorium,
- (b) erbjuda att ordna resan, inklusive hälsokontroller för att fastställa om berörda personer är i stånd att resa, och tillhandahålla kostnadsfri transport till sitt territorium, och detta erbjudande ska vid behov inkludera hjälp med utreseförfarandena i det tredjeland från vilket tredjelandsmedborgaren eller den statslösa personen beviljas inresa,
- (c) erbjuda tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ett informationsprogram före avresan som kan innehålla information om deras rättigheter och skyldigheter, språkkurser och information om hur medlemsstaten fungerar socialt, kulturellt och politiskt.

8. För genomförandet av det ordinarie förfarandet kan medlemsstaterna, innan de identifierar tredjelandsmedborgare eller statslösa personer, begära att UNHCR eller, i förekommande fall, [Europeiska unionens asylbyrå] eller relevanta internationella organ, hänvisar tredjelandsmedborgare eller statslösa personer till dem, för vilka dessa enheter har gjort en fullständig bedömning av

- (a) om de omfattas av unionens riktade vidarebosättningsprogram, och
- (b) om de tillhör en av de grupper av utsatta personer som anges i artikel 5.b i.

Medlemsstaterna kan även begära att UNHCR till fullo bedömer huruvida tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som hänvisas till dem av UNHCR räknas som flyktingar i den mening som avses i artikel 1 i Genèvekonventionen från 1951.

Medlemsstaterna kan även begära att bland andra de kriterier som anges i punkt 1 a–c beaktas.

9. Kommissionen ska ha befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med förfarandet i artikel 14 för att komplettera de delar som anges i punkterna 1–4 i syfte att vid behov anpassa vidarebosättningsförfarandet till omständigheterna i det tredjeland från vilket vidarebosättning sker.

Artikel 11

Påskyndat förfarande

Om kommissionens genomförandeakt om antagande av ett riktat vidarebosättningsprogram för unionen föreskriver ett påskyndat förfarande och genom undantag från artikel 10, ska medlemsstaterna

- (1) inte bedöma om tredjelandsmedborgare eller statslösa personer uppfyller de krav som avses i artikel 5 a i,
- (2) inte kräva att UNHCR bedömer huruvida tredjelandsmedborgare eller statslösa personer kan betraktas som flyktingar i den mening som avses i artikel 1 i Genèvekonventionen från 1951,
- (3) fatta ett beslut om vidarebosättning så snart som möjligt och senast fyra månader efter registreringen av en tredjelandsmedborgare enligt artikel 10.2; medlemsstaterna kan förlänga denna tidsfrist på fyra månader med en period på högst två månader, då det gäller komplexa sakfrågor eller rättsliga frågor,
- (4) bevilja berörda tredjelandsmedborgare eller statslösa personer status som subsidiärt skyddsbehövande.

Status som subsidiärt skyddsbehövande som beviljas på grundval av punkt 4 ska anses ha upphört att gälla om ett slutgiltigt beslut har fattats om en ansökan om internationellt skydd som lämnats in av den som innehade denna status.

Artikel 12

Operativt samarbete

1. För att underlätta genomförandet av unionens riktade vidarebosättningsprogram ska medlemsstaterna utse nationella kontaktpunkter och de kan besluta att utse sambandsmän i tredjeländer.
2. [Europeiska unionens asylbyrå] kan stödja medlemsstaterna, bland annat genom att samordna det tekniska samarbetet mellan dem, hjälpa dem att genomföra unionens riktade vidarebosättningsprogram och underlätta gemensam användning av infrastruktur i enlighet med [förordning (EU) XXX/XXX (förordningen om EU:s asylbyrå)³⁹].
3. För genomförandet av unionens riktade vidarebosättningsprogram, och i synnerhet för att genomföra informationsprogram före avresa, hälsokontroller för att fastställa om berörda personer är i stånd att resa, researrangemang och andra praktiska arrangemang kan medlemsstaterna få hjälp av partner i enlighet med lokala arrangemang för samordning och praktiskt samarbete för unionens riktade vidarebosättningsprogram som fastställts i enlighet med artikel 8.2.d.

Artikel 13

Högnivåkommitté för vidarebosättning

1. En högnivåkommitté för vidarebosättning ska inrättas, bestående av företrädare för Europaparlamentet, rådet, kommissionen, Europeiska unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, och medlemsstaterna. [Europeiska unionens asylbyrå], UNHCR och IOM kan bjudas in. Företrädare för Island, Liechtenstein,

³⁹ EUT L [...], [...], s. [...].

Norge och Schweiz ska bjudas in till att delta i mötena i högnivåkommittén för vidarebosättning, om de har meddelat sin avsikt att associeras till genomförandet av unionens årliga plan för vidarebosättning.

2. Högnivåkommittén för vidarebosättning ska ledas av kommissionen. Den ska sammanträda vid behov på inbjudan av kommissionen eller på begäran av en medlemsstat och ska sammanträda minst en gång om året.
3. Kommissionen ska samråda med högnivåkommittén för vidarebosättning vad gäller frågor som rör genomförandet av unionens vidarebosättningsram.

Artikel 14

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 10.9 ska ges till kommissionen tills vidare från och med dagen för denna förordnings ikraftträdande.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 10.9 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning* eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning av den 13 april 2016⁴⁰.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel 10.9 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 15

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

⁴⁰

EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

Artikel 16
Associering med Island, Liechtenstein, Norge och Schweiz

Island, Liechtenstein, Norge och Schweiz ska inbjudas att associera sig till genomförandet av unionens årliga plan för vidarebosättning. De centrala delarna av denna förordning, särskilt de som rör vidarebosättningsförfarandet och rättigheter och skyldigheter för vidarebosatta personer, ska vederbörligen beaktas i denna associering.

Artikel 17
Ändringar av förordning (EU) nr 516/2014

Förordning (EU) nr 516/2014 ska ändras på följande sätt:

- (1) I artikel 1.2 ska led d utgå.
- (2) Artikel 2 ska ändras på följande sätt:
 - (a) Led a ska ersättas med följande:

”a: *vidarebosättning*: beviljande av inresa för tredjelandsmedborgare eller statslösa personer i behov av internationellt skydd från ett tredjeland, till vilket eller inom vilket de har fördrivits, till en av medlemsstaternas territorium i syfte att bevilja dem internationellt skydd.
 - (b) Följande led ska införas som led aa och ab:

”aa: *unionsram för vidarebosättning*: den unionsram för vidarebosättning som inrättats i enlighet med [förordning (EU) nr XXX/XXX (förordning om ramen för vidarebosättning)].

ab: *unionens riktade vidarebosättningsprogram*: ett riktat unionsprogram för vidarebosättning, som inrättats i enlighet med artikel 15.2 i [förordning (EU) nr XXX/XXX (förordning om ramen för vidarebosättning)]”.
- (3) Artikel 17 ska ersättas med följande:

”Artikel 17

Resurser för unionsramen för vidarebosättning

 1. Utöver de anslag som beräknas i enlighet med artikel 15.1 a, ska medlemsstaterna för varje person som vidarebosatts i enlighet med ett riktat unionsprogram för vidarebosättning få ett schablonbelopp på 10 000 euro.
 2. Det belopp som avses i punkt 1 ska tilldelas till medlemsstaterna i de enskilda finansieringsbeslut i vilka deras reviderade nationella program godkänns i enlighet med förfarandet i artikel 14 i förordning (EU) nr 514/2014.
 3. Varje medlemsstat som har tilldelats ett belopp enligt punkt 1 ska i de årsräkenskaper som föreskrivs i artikel 39 ta med det antal personer som är berättigade till beloppet. Överföringar av detta belopp till andra åtgärder inom det nationella programmet ska inte vara möjliga såvida de inte uttryckligen godkänts av kommissionen genom en översyn av det nationella programmet.
 4. Medlemsstaterna ska bevara den information som är nödvändig för att de vidarebosatta personerna ska kunna identifieras och dagen för deras vidarebosättning ska kunna fastställas på ett riktigt sätt.
 5. Anslag som tilldelats före [datum för ikraftträdandet av [förordning (EU) nr XXX/XXX (förordning om ramen för vidarebosättning)]] ska inte påverkas.”

- (4) Termen ”unionens vidarebosättningsprogram” ska ersättas med termen ”unionsram för vidarebosättning”.
- (5) Bilaga III ska utgå.

Artikel 18
Utvärdering och översyn

- 1. Kommissionen ska senast den 31 december 2018 rapportera till Europaparlamentet och rådet om medlemsstaternas tillämpning av denna förordning.
- 2. Medlemsstaterna ska tillhandahålla kommissionen och [Europeiska unionens asylbyrå] den information som behövs för att utarbeta rapporten enligt punkt 1, utöver informationen till [Europeiska unionens asylbyrå] vad gäller antalet tredjelandsmedborgare och statslösa personer som faktiskt vidarebosatts per vecka i enlighet med artikel 22.3 i [förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen)].
- 3. Europaparlamentet och rådet ska, på grundval av kommissionens förslag och med beaktande av den rapport som avses i punkt 1, se över denna förordning senast den 30 juni 2020.

Artikel 19
Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den [...], dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den

För Europaparlamentet
Ordföranden

För rådet
Ordföranden